

соченъ револверъ срещу нея, недопустимо е, неестествено е, щото тя да не реагира съ нѣщо — да почне да бѣга или пъкъ да поиска да отблъсне насочения револверъ. Въ такъвъ случай, безъ друго, щѣше да се получи друго направление на раната, а не това както е констатирано. Раната на гърдитѣ е на висота на петото междуребрие, а изходната на гърба е много по-ниско отъ първата — засѣга десетото лево ребро. *Стрѣлбата въ такъвъ случай не би била възможна да бѣде съ допreno до гърдитѣ оржжие, защото, невъзможно е, тя да е останала спокойна, при насочването и допирането до гърдитѣ ѝ смъртоносно оржжие...*

И другъ единъ фактъ установенъ отъ свидетелитѣ: Йорд. Ангелова, Добрина В. Бѣленска и В. Бѣленски единствени най-близки свидетели на събитието, а именно, че *Яворовъ е викалъ за помощъ, съ страшенъ, отчаянъ гласъ, че два пжти е слизалъ чакъ до долния етажъ, за да изпрати по-скоро хазяина си за медицинска помощъ, факта, че той самъ се старае да ѝ даде помощъ, като разкъсва гръдната частъ на дрехата ѝ, за да ѝ даде споредъ думитѣ му — възможност по-свободно да диша, въ това нѣма съмнение — говори, че случая, не е убийство, защото решениятъ да убива, веднага се убива, той бързо дѣйствува, защото той само за убийство мисли; »убивамъ, ще се убия«, той нѣма време да вика за помощъ и следъ известно време да се убива. Тѣй както е дѣйствувалъ Яворовъ, би дѣйствувалъ всѣки нормаленъ човѣкъ. При вида на нѣщо страшно, ще гледа да отстрани това, да даде нѣкаква помощъ, защото изненадата е голѣма, нему още се не вѣрва грозната дѣйствителностъ, тѣй като не я е желалъ, у него, напротивъ, се поражда желание, да не бѣде всичко станало още истина. И когато се увѣрва, че всичко е свършено, че това, което той не е искалъ, е фактъ, почнува отчаянието и тогава решава да тури край и на своя животъ. Така е постъпилъ и Яворовъ. Той не е можалъ да избѣгне този психологически процесъ. За моментъ той се е сетилъ и на-*